

Vendim nr. 15 datë 23.03.2023

(V-15/23)

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga: Holta Zaçaj, Kryetare, Marsida Xhaferllari, Fiona Papajorgji, Elsa Toska, Sonila Bejtja, Ilir Toska, Genti Ibrahim, Marjana Semini, Sandër Beci, me sekretare Belma Lleshi, në datën 23.03.2023 mori në shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve çështjen nr. 4 (N) 2022 të Regjistrisë Themeltar, që u përket:

KËRKUESE:

NAILE KODHI

SUBJEKT I INTERESUAR:

BASHKIA TIRANË

OBJEKTI:

Shfuqizimi i vendimit 00-2022-1020(194), datë 13.05.2022 të Gjykatës së Lartë, si i papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.

BAZA LIGJORE:

Nenet 4, 15, 33, 42, 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (*Kushtetuta*); neni 6 i Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (*KEDNJ*) dhe neni 1 i Protokollit nr. 1 të saj; ligji nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë” (*ligji nr. 8577/2000*).

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjo i relatorin e çështjes Sandër Beci, mori në shqyrtim pretendimet me shkrim të kërkuases Naile Kodhi, e cila ka kërkuar pranimin e kërkesës, konstatoi se subjekti i interesuar, Bashkia Tiranë, nuk ka paraqitur prapësime me shkrim, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

V Ë R E N:

I

Rrethanat e çështjes

1. Kërkuesja Naile Kodhi ka qenë në marrëdhënie pune nga data 15.11.1992, pranë palës së paditur, Njësia Administrative Farkë (ish-Komuna Farkë), Bashkia Tiranë, në detyrën protokolliste arkiviste. Në datën 08.03.2016 kryetari i Bashkisë Tiranë ka urdhëruar lirimin e kërkueses nga detyra, mbështetur në nenin 153, pika 2, të Kodit të Punës (KP). Pas këtij urdhri kërkuesja i është drejtuar me kërkesëpadi Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Tiranë, me pretendimin se ndaj saj është vepruar në kundërshtim me ligjin, duke kërkuar dëmshpërblimet përkatëse si pasojë e zgjidhjes së marrëdhënies së punës pa një shkak të justifikuar, pa respektuar afatin e njoftimit dhe procedurën e parashikuar në ligj, si dhe shpërblimin për periudhën e vjetërsisë në punë.

2. Gjykata Administrative e Shkallës së Parë Tiranë, me vendimin nr. 3245, datë 22.06.2016, ka vendosur pranimin e padisë sipas objektit, duke vlerësuar se largimi nga puna i kërkueses është bërë pa shkak të justifikuar që përligj zgjidhjen e menjëhershme të kontratës së punës. Sipas saj, shkak i zgjidhjes së menjëhershme të kontratës së punës nga Bashkia Tiranë nuk përcaktohet si shkak i justifikuar në kuptim të nenit 153, pika 2, të KP-së. Kërkuesja nuk rezulton të ketë shkelur ndonjë nga detyrimet e saj me faj të rëndë si punëmarrëse, të përcaktuara në kontratën e punës dhe KP, për pasojë, në mungesë të kryerjes së ndonjë veprimi prej saj, pala e paditur nuk justifikohet në zgjidhjen e kontratës së punës në mënyrë të njëanshme. Pretendimet e Bashkisë Tiranë nuk përbëjnë shkak të arsyeshëm për të zgjidhur kontratën e punës në mënyrë të menjëhershme. Këto pretendime nuk gjenden të provuara dhe nuk u provuan dot as gjatë këtij gjykimi. Nuk provohet se nga ana e kërkueses ka pasur ndonjë shkelje të kontratës së punës ose shkelje të disiplinës në punë, qoftë me faj të rëndë apo të përsëritur me faj të lehtë, që konform nenit 153 të KP-së i jep të drejtë punëdhënësit të zgjidhë kontratën e punës në mënyrë të menjëhershme.

3. Ndonëse Bashkia Tiranë ka paraqitur ankim, Gjykata Administrative e Apelit, me vendimin nr. 2784, datë 06.07.2018, ka vendosur lënien në fuqi të vendimit të gjykatës së shkallës së parë, me arsyetimin se ai ishte rrjedhojë e zbatimit të drejtë të ligjit.

4. Bashkia Tiranë ka paraqitur rekurs, si dhe kërkesë për pezullimin e ekzekutimit të vendimit. Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë, fillimisht, me vendimin nr. 605, datë 14.11.2018, ka pranuar kërkesën për pezullim, ndërsa pas shqyrtimit të rekursit në dhomën e këshillimit, me vendimin nr. 00-2022-1020(194), datë 13.05.2022, ka vendosur ndryshimin e vendimeve të gjykatave të faktit dhe rrëzimin e padisë së kërkueses. Gjykata e Lartë ka arsyetuar

se përfundimi i gjykatave më të ulëta për pranimin e padisë është i gabuar dhe nuk përputhet me parashikimet e ligjit material dhe procedural. Veprimet e kërkuases për fshirjen dhe dublimin e numrave të protokollit pa miratim nga eprori përbëjnë shkak të justifikuar për zgjidhjen e menjëhershme të kontratës së punës nga Bashkia Tiranë, siç parashikohet nga neni 153 i KP-së. Ato përbëjnë shkelje kontraktuale me faj të rëndë, referuar nenit 153, pika 3, të KP-së. Kjo dispozitë ligjore i lë në vlerësim të gjykatës rastet e shkeljes së detyrimeve kontraktuale me faj të rëndë, të kryera nga ana e punëmarrësit, por nga ana e gjykatave të faktit, edhe pse është konstatuar shkelja flagrante e paditëses në ushtrimin e detyrës së saj, në mënyrë të gabuar nuk është vlerësuar si shkelje e rëndë (*shih paragrafët 17-20 të vendimit nr. 00-2022-1020, datë 13.05.2022 të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë*).

5. Në datën 09.09.2022 kërkesja i është drejtuar me kërkesë Gjykatës Kushtetuese (Gjykata) për shfuqizimin e vendimit të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, duke pretenduar cenimin e së drejtës për proces të rregullt ligjor në disa nga elementet e saj.

6. Kolegji i Gjykatës, në datën 24.11.2022, bazuar në nenin 31, pika 3, të ligjit nr. 8577/2000, ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim paraprak në Mbledhjen e Gjyqtarëve. Kjo e fundit, në datën 07.12.2022, bazuar në nenin 21, pika 1, të ligjit nr. 8577/2000, ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve.

II

Pretendimet në Gjykatën Kushtetuese

7. **Kërkesja**, në mënyrë të përmbledhur, ka pretenduar se vendimi gjyqësor i kundërshtuar cenon:

7.1. *Standardin e arsytimit të vendimit gjyqësor*, pasi Gjykata e Lartë ka rrëzuar vendimet e dy gjykatave të faktit, pa arsyetuar në mënyrën e duhur se cili detyrim i kontratës së punës është shkelur “me faj të rëndë”, si dhe nuk ka dhënë argumente bindëse në përcaktimin e “fajit të rëndë”, pavarësisht se në të dyja vendimet e gjykatave të faktit ai nuk rezulton i provuar.

7.2. *Parimin e kontradiktoritetit dhe të së drejtës për t’u dëgjuar përpara se të gjykohet*, pasi Gjykata e Lartë ka marrë në vlerësim akte administrative pa i dhënë asaj asnjë mundësi për t’u dëgjuar dhe për të shprehur pretendimet e saj.

7.3. *Parimin e sigurisë juridike*, pasi Gjykata e Lartë ka marrë vendim pa respektuar detyrimet e parashikuara në KP, për sa i përket masës disiplinore, konkretisht në

nenin 37 të tij, ndërkohë që e ka shqyrtuar çështjen si gjykatë fakti, duke vlerësuar dhe interpretuar në mënyrë të gabuar ligjin material. Në këtë mënyrë, ajo gjykatë ka krijuar një precedent të rrezikshëm për sistemin e së drejtës.

7.4. *Parimin e drejtësisë dhe paanësisë*, pasi Gjykata e Lartë, në kundërshtim me Kushtetutën dhe ligjin, e ka shqyrtuar çështjen në tejkalim të kompetencave të saj, si një gjykatë fakti. Ajo nuk ka kryer një hetim të plotë dhe të gjithanshëm, duke e mbështetur vlerësimin e saj në tri akte administrative të nxjerra në kundërshtim me ligjin. Në këtë mënyrë, vendimi i Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë ka interpretuar gabim ligjin material, duke mos gjykuar drejt, në mënyrë të pavarur dhe të paanshme. Në çështje të ngjashme Gjykata e Lartë ka gjykuar ndryshe.

8. ***Subjekti i interesuar, Bashkia Tiranë***, nuk ka paraqitur prapësime me shkrim, edhe pse është njoftuar rregullisht nga Gjykata.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Për legjitimitimin e kërkuar

9. Çështja e legjitimitimit (*locus standi*) është një ndër aspektet kryesore që lidhet me inicimin e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pika 1, shkronja “i” dhe pika 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71 të ligjit nr. 8577/2000, çdo individ, person fizik ose juridik, subjekt i së drejtës private dhe publike, mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo akti të pushtetit publik ose vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë kriteret kumulative të nenit 71/a të ligjit nr. 8577/2000, që lidhen me shterimin e mjeteve juridike, afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësura në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale, mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur, si dhe rregullimet e veçanta ligjore të shqyrtimit paraprak të kërkesës.

10. Gjykata vëren se kërkuarja, si individ, legjitimohet *ratione personae*, në kuptim të neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, të Kushtetutës, pasi ka qenë palë në procesin gjyqësor në përfundim të të cilit është dhënë vendimi i kundërshtuar dhe, për rrjedhojë, ka interes të drejtpërdrejtë për çështjen.

11. Në lidhje me kriterin e *shterimit të mjeteve juridike efektive*, Gjykata ka pohuar se në kuptim të nenit 131, pika 1, shkronja “f”, të Kushtetutës, ankuesi duhet të shfrytëzojë në shkallët

e sistemit gjyqësor të gjitha mjetet e lejueshme dhe mundësitë procedurale për vendosjen në vend të të drejtave të pretenduara të shkelura. Mjetet ligjore shterojnë kur, në varësi të rrethanave të çështjes, rregullat procedurale nuk parashikojnë mjete të tjera ankimi (*shih vendimet nr. 7, datë 21.02.2023; nr. 10, datë 04.03.2021; nr. 56, datë 25.07.2017 të Gjykatës Kushtetuese*).

12. Në çështjen konkrete Gjykata konstaton se kërkuesja ka kërkuar shfuqizimin e vendimit të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, duke ngritur pretendime për disa aspekte të së drejtës për një proces të rregullt ligjor. Për këto pretendime ajo nuk ka mjete të tjera ankimi, ndaj Gjykata çmon se plotëson kriterin e shterimit të mjeteve juridike efektive në dispozicion.

13. Po kështu, Gjykata vlerëson se kërkuesja legjitimohet *ratione temporis*, pasi vendimi i kundërshtuar i Gjykatës së Lartë mban datën 13.05.2022, kurse ankimi kushtetues është paraqitur në datën 09.09.2022, pra brenda afatit 4-mujor të parashikuar nga neni 71/a, pika 1, shkronja “b”, i ligjit nr. 8577/2000.

14. Në drejtim të legjitimitetit *ratione materiae*, kërkuesja pretendon se vendimi i Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë i ka cenuar standardin e arsytimit të vendimit gjyqësor, parimin e kontradiktoritetit dhe të së drejtës për t’u dëgjuar përpara se të gjykohet, parimin e sigurisë juridike dhe parimin e drejtësisë dhe paanësisë. Në thelb të pretendimeve të saj ajo parashtrohet se Gjykata e Lartë e ka shqyrtuar çështjen si një gjykatë fakti, duke dhënë një zgjidhje përfundimtare të ndryshme nga gjykatat më të ulëta, në tejkalim të kompetencave që i njeh ligji, pa kryer hetim të plotë e të gjithanshëm, pa respektuar detyrimet e nenit 37 të KP-së, duke vlerësuar faktet dhe provat në kundërshtim me ligjin, si dhe duke interpretuar gabim ligjin material. Po kështu, kërkuesja ka pretenduar se në vendimin e Gjykatës së Lartë nuk është arsyetuar në mënyrën e duhur se cilin detyrim të kontratës së punës ajo ka shkelur “me faj të rëndë”, si dhe nuk janë dhënë argumente bindëse në përcaktimin e “fajit të rëndë”.

15. Për sa më sipër, duke qenë se argumenti kryesor i kërkueses për pretendimet që lidhen me parimin e kontradiktoritetit dhe të së drejtës për t’u dëgjuar përpara se të gjykohet, parimin e sigurisë juridike dhe parimin e drejtësisë dhe paanësisë bazohet në faktin se Gjykata e Lartë nuk ka vepruar si një gjykatë e ligjit, pasi ka vlerësuar faktet dhe rrethanat e çështjes si një gjykatë fakti, Gjykata, mbështetur në parimin *iura novit curia*, do t’i shqyrtojë ato nën këndvështrimin e parimit të gjykatës së caktuar me ligj. Ky parim së bashku me standardin e arsytimit të vendimit gjyqësor hyjnë në juridiksionin dhe kompetencën e Gjykatës, ndaj bazueshmëria e tyre në themel do të analizohet në vijim.

B. Për themelin e pretendimeve

B.1. Për cenimin e parimit të gjykatës së caktuar me ligj

16. Kërkuesja ka pretenduar se Gjykata e Lartë, në kundërshtim me Kushtetutën dhe ligjin, e ka shqyrtuar çështjen në tejkallim të kompetencave të saj, si një gjykatë fakti. Gjykata e Lartë ka vlerësuar se kërkuesja ka shkelur detyrimet kontraktore “me faj të rëndë”, por pa referuar në pjesën e kontratës që përcakton “fajin e rëndë” dhe pavarësisht se në të dyja vendimet e gjykatave të faktit ai nuk rezulton i provuar.

17. Në nenin 42 të Kushtetutës parashikohet se të drejtat e njohura me Kushtetutë dhe me ligj nuk mund të cenohen pa një proces të rregullt ligjor dhe se kushdo, për mbrojtjen e tyre, ka të drejtën e një gjykimi nga një gjykatë e caktuar me ligj. Ndërsa në nenin 141, pika 1, parashikohet se Gjykata e Lartë shqyrton çështje lidhur me kuptimin dhe zbatimin e ligjit për të siguruar njësimin ose zhvillimin e praktikës gjyqësore, sipas ligjit.

18. Gjykata në jurisprudencën e saj ka vlerësuar se një nga elementet e procesit të rregullt, sipas nenit 42 të Kushtetutës dhe nenit 6 të KEDNJ-së, është edhe shqyrtimi i çështjes nga një “gjykatë e caktuar me ligj”. Ky element, në sensin material, karakterizohet nga funksioni i saj gjyqësor, që ka të bëjë me zgjidhjen e çështjeve nga organe të ngarkuara me ligj për të dhënë drejtësi. Përveç këtij kushti, këto organe duhet të shqyrtojnë dhe të vendosin për çështje që janë në kompetencë të tyre gjatë një procesi të zhvilluar për një procedurë ligjërishit të përcaktuar dhe në pajtim me rendin juridik. E drejta e çdo pale për t’u dëgjuar në seancë përpara një gjykate kompetente dhe të caktuar me ligj nënkupton që gjykata të ketë juridiksion për të gjykuar çështjen dhe që kompetenca për të vendosur për të t’i jetë njohur nëpërmjet ligjit (*shih vendimet nr. 3, datë 07.02.2023; nr. 7, datë 23.02.2021; nr. 27, datë 24.06.2013 të Gjykatës Kushtetuese*).

19. Po kështu, Gjykata ka theksuar se Gjykata e Lartë, në funksionin e saj si gjykatë e ligjit, nuk mund të ndryshojë vendimet e gjykatave të faktit dhe të shprehet për themelin e çështjes, duke bërë vlerësim të ndryshëm të provave dhe fakteve që janë administruar gjatë gjykimit nga gjykatat më të ulëta. Procesi nuk konsiderohet i parregullt, në kuptim të nenit 42 të Kushtetutës, kur Kolegji i Gjykatës së Lartë, mbi të njëjtat prova e fakte të vlerësuara në gjykimet e mëparshme, vendos të prishë vendimet dhe ta zgjidhë vetë çështjen, për shkak të zbatimit të gabuar të ligjit. Gjykata e Lartë mund të vendosë për themelin e çështjes vetëm nëse mosmarrëveshja mund të zgjidhet në bazë të të njëjtave fakte e prova të vlerësuara nga gjyqtari i faktit dhe që përbëjnë bazën e vendimit në të cilin është bërë një interpretim i gabuar i ligjit. Kontrolli i saj duhet të fokusohet vetëm në drejtim të ligjshmërisë dhe bazueshmërisë të vendimeve të ankimuara, pra mbi mënyrën e zbatimit

të ligjit nga gjykatat më të ulëta. Gjykata e Lartë nuk mund të anashkalojë ose të lërë pa vlerë prova që janë shqyrtuar dhe vlerësuar nga gjykatat e faktit, si dhe nuk mund të pranojë prova të cilat nuk janë administruar gjatë gjykimit në fakt (*shih vendimet nr. 10, datë 03.04.2018; nr.20, datë 20.03.2017; nr.83, datë 30.12.2015 të Gjykatës Kushtetuese*).

20. Gjykata është shprehur se nxjerrja e konkluzionit për provat në të kundërt me vlerësimin e dy gjykatave të shkallëve më të ulëta nuk pajtohet me natyrën e gjykimit në Gjykatën e Lartë. Gjykata e Lartë nuk mund të konkludojë *a priori* nëse është vërtetuar apo jo një fakt i caktuar, ndërkohë që nga përmbajtja e vendimeve të të dyja gjykatave më të ulëta rezulton e provuar e kundërta. Nëse Gjykata e Lartë vlerëson se provat e administruara nuk janë të mjaftueshme për arritjen e një konkluzioni apo se nevojitet kryerja e vlerësimeve të mëtejshme të tyre, ajo nuk mund të marrë kompetencat e gjykatës të faktit, por duhet ta kthejë çështjen për rishqyrtim, me qëllim plotësimin e këtyre të metave të vendimit, por në asnjë rast nuk mund ta zgjidhë vetë çështjen në themel duke rivlerësuar ndryshe faktet dhe provat e marra gjatë gjykimit në shkallët më të ulëta gjyqësore. Një veprim i tillë bie ndesh me parimin e gjykatës së caktuar me ligj (*shih vendimet nr. 44, datë 19.07.2016; nr. 36, datë 30.06.2014 të Gjykatës Kushtetuese*).

21. Në rastin në shqyrtim, Gjykata vëren se palët në gjykim nuk kanë vënë në dyshim vërtetësinë e faktit të fshirjes dhe dublimit të disa numrave të protokollit nga kërkuesja, por kanë shprehur kundërshtimet përkatëse për interpretimin dhe vlerësimin e tij, çka ka ndikuar në zgjidhjen përfundimtare të çështjes nga gjykatat e faktit. Bashkia Tiranë ka mbajtur qëndrimin se fakti përbën shkelje me faj të rëndë të kontratës së punës, madje shpërdorim detyre, ndërsa kërkuesja ka pretenduar se bëhet fjalë për gabime materiale njerëzore, të konstatuara edhe më parë nga ana e drejtuesit të njësisë dhe, si të tilla, janë korrigjuar.

22. Mbi këto qëndrime të palëve, gjykata e shkallës së parë ka analizuar provat e paraqitura, duke shtruar për diskutim çështje që lidhen me natyrën dhe llojin e marrëdhënies mes kërkueses dhe Bashkisë Tiranë, mënyrën dhe shkakun e ndërprerjes së saj, si dhe respektimin ose jo të procedurës për këtë ndërprerje. Për sa i përket shkakut të zgjidhjes së marrëdhënies së punës, gjykata e shkallës së parë ka vlerësuar se ai nuk përcaktohet si shkak i justifikuar në kuptim të nenit 153, pika 2, të KP-së, pasi nuk provohet që kërkuesja të ketë shkelur ndonjë nga detyrimet e saj me faj të rëndë, për rrjedhojë kontrata është zgjidhur në mënyrë të menjëhershme dhe të pajustificuar nga Bashkia Tiranë (*shih paragrafin e tetë, faqe 6, të vendimit të Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Tiranë*).

23. Gjykata e apelit ka përligjur qëndrimin e gjykatës së shkallës së parë, duke pohuar se është i drejtë vlerësimi i saj, sipas të cilit nuk provohet që kërkuesja ka pasur ndonjë shkelje të kontratës së punës ose shkelje të disiplinës në punë, qoftë me faj të rëndë apo të përsëritur me faj të lehtë, që konform nenit 153 të KP-së i jep të drejtë punëdhënësit të zgjidhë kontratën e punës në mënyrë të menjëhershme (*shih paragrafin e dytë dhe të tretë, faqe 9, të vendimit të Gjykatës Administrative të Apelit*).

24. Ndërsa Gjykata e Lartë, duke analizuar faktet dhe rrethanat e çështjes, bazuar në aktet e dosjes gjyqësore, në ndryshim nga gjykatat e faktit, ka vlerësuar se sikurse ka rezultuar nga procesverbali i konstatimit të datës 01.03.2016, i mbajtur në Njësinë Administrative Farkë, kërkuesja ka fshirë dhe dubluar numrat e protokollit pa miratimin e eprorit dhe këto veprime kanë ndikuar në vendimin e Bashkisë Tiranë për largimin e saj nga puna. Ajo ka arritur në përfundimin se *“zgjidhja e menjëhershme kontratës së punës [...] rezulton që të jetë bërë për shkaqe të justifikuara, të parashikuara nga neni 153 i Kodit Punës, në kushtet kur nga ana e palës paditëse gjatë ushtrimit të veprimtarisë së saj si “Protokolliste Arkiviste”, janë shkelur në mënyrë flagrante kompetencat e saj ligjore [...]. Veprimet [...] përbëjnë shkelje kontraktuale me faj të rëndë, referuar nenit 153, pika 3, të Kodit Punës. Kjo dispozitë ligjore i lë në vlerësim të gjykatës rastet e shkeljes së detyrimeve kontraktuale me faj të rëndë, të kryera nga ana e punëmarrësit, por që nga ana e gjykatave të faktit edhe pse është konstatuar shkelja flagrante e paditëses në ushtrimin e detyrës së saj, në mënyrë të gabuar nuk është vlerësuar si shkelje e rëndë (shih pikën 20 të vendimit të Gjykatës së Lartë)*. Për këtë arsye Gjykata e Lartë ka vendosur ndryshimin e vendimeve të gjykatave të faktit dhe rrëzimin e padisë.

25. Gjykata konstaton se edhe pse Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë ka vlerësuar se veprimet e kërkueses përbëjnë shkelje me faj të rëndë të detyrimeve kontraktuale, për të arritur në këtë përfundim ai nuk e ka shqyrtuar çështjen lidhur me kuptimin dhe zbatimin e ligjit për të siguruar njësimin ose zhvillimin e praktikës gjyqësore, në kuptimin e respektimit të kufijve të kompetencës kushtetuese të Gjykatës së Lartë. Kolegji Administrativ është mjaftuar me referencën ligjore të zgjidhjes së çështjes, pa dhënë kuptimin dhe zbatimin e ligjit material në raport me ndonjë detyrim konkret të kontratës së punës të shkelur nga kërkuesja, si dhe ndonjë element konkret në të cilin është mbështetur për përcaktimin e shkeljes së kryer me faj të rëndë dhe/ose pasojave të ardhura nga veprimet ose mosveprimet e vlerësuara si të tilla, pavarësisht se largimi nga puna ose zgjidhja e menjëhershme e marrëdhënies së punës është një masë ekstreme dhe, si e tillë, në çdo rast duhet parë si alternativa e fundit për t’u përzgjedhur nga punëdhënësi. Kjo, për më tepër, kur

rezulton se gjatë gjykimit në gjykatat e faktit, në vendimet e tyre, Bashkia Tiranë nuk ka arritur të provojë ekzistencën e asnjë rrethane të rëndë që të vlerësohet si shkak i justifikuar për zgjidhjen e menjëhershme të kontratës së punës, sipas nenit 153, pika 3, të KP-së, për rrjedhojë të argumentojë ligjshmërinë e aktit të saj.

26. Në këtë mënyrë, Gjkata e Lartë ka shqyrtuar dhe vendosur për çështje fakti që nuk janë në kompetencë të saj gjatë procesit të zhvilluar për çështjen e kërkuases, duke mos ndjekur procedurën ligjërish të përcaktuar dhe në pajtim me rendin juridik. Ndonëse funksioni i saj kushtetues është gjykatë ligji, Gjkata e Lartë ka ndryshuar vendimet e gjykatave të faktit dhe është shprehur për themelin e çështjes, duke bërë vlerësim të ndryshëm të provave dhe fakteve që janë administruar gjatë gjykimit nga gjykatat më të ulëta. Ajo ka nxjerrë konkluzion për provat në të kundërt me vlerësimin e dy gjykatave të shkallëve më të ulëta, veprim i cili nuk pajtohet me natyrën e gjykimit në Gjykatën e Lartë.

27. Për sa më lart, Gjkata vlerëson se Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë ka rivlerësuar provat e administruara e të vlerësuara nga gjykatat e faktit, duke arritur në një përfundim të ndryshëm nga Gjkata Administrative e Shkallës së Parë Tiranë dhe Gjkata Administrative e Apelit. Pavarësisht se Gjkata e Lartë ka vlerësuar si shkelje me faj të rëndë të detyrimeve kontraktuale veprimet e kërkuases, ajo e ka krijuar këtë bindje duke u bazuar vetëm në vlerësimin e fakteve të konstatuara në procesverbalin e datës 01.03.2016.

28. Në këtë këndvështrim, Gjkata çmon se nëse Gjkata e Lartë do të kishte dyshime për mënyrën e konstatimit të shkeljes së detyrimit të parashikuar në kontratën e punës nga kërkuësja, të pasojës së shkaktuar, të shkallës së rëndë të fajit të veprimeve ose mosveprimeve të saj përgjatë kryerjes së shkeljes, të vlerësimit të kësaj rrethane si një rrethanë e rëndë që nuk lejon Bashkinë Tiranë për vazhdimin e marrëdhënies së punës sipas parimit të mirëbesimit, duhet të kthente çështjen për rishqyrtim në gjykatat e faktit, duke dhënë udhëzimet përkatëse, në mënyrë që ato të arrinin në një konkluzion duke ia nënshtruar provat hetimit të plotë gjyqësor. Për pasojë, Gjkata vlerëson se Gjkata e Lartë ka cenuar parimin e gjykimit nga një gjykatë e caktuar me ligj dhe pretendimi i kërkuases për cenimin e këtij parimi është i bazuar.

29. Në vijim, Gjkata, duke ritheksuar se kontrolli i respektimit të standardeve kushtetuese për një proces të rregullt ligjor është funksion edhe i gjykatave të zakonshme, për më tepër i Gjykatës së Lartë, e cila i ka të gjitha mjetet dhe kompetencat për të kryer një rol që shkon përtej ligjit dhe synon të drejtën (*shih vendimet nr. 79, datë 14.12.2017; nr. 62, datë 23.09.2015 të Gjykatës Kushtetuese*), vlerëson të mos ndalet në analizimin e pretendimit të kërkuases për

standardin e arsytimit të vendimit gjyqësor, për sa kohë që çështja do të merret sërish në shqyrtim nga Gjykata e Lartë.

30. Në përfundim, Gjykata vlerëson se pretendimi i kërkueses për cenimin e së drejtës së gjyqimit nga një gjykatë të caktuar me ligj është i bazuar dhe duhet të pranohet sipas arsytimit të mësipërm.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, në mbështetje të neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës, si dhe neneve 71 dhe 72 të ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, me shumicë votash,

V E N D O S I:

1. Pranimin e kërkesës.
 2. Shfuqizimin e vendimit nr. 00-2022-1020(194), datë 13.05.2022 të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.
 3. Dërgimin e çështjes pranë Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë për rishqyrtim.
- Ky vendim është përfundimtar dhe hyn në fuqi pas botimit në Fletoren Zyrtare.

Marrë më 23.03.2023

Shpallur më 24.04.2023

MENDIM PAKICE

1. Në gjykimin kushtetues të çështjes që i përket kërkueses Naile Kodhi, me objekt: “Shfuqizimi i vendimit 00-2022-1020(194), datë 13.05.2022 të Gjykatës së Lartë, si i papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë”, ne, gjyqtarët në pakicë, ndajmë qëndrim të ndryshëm nga shumica, pasi vlerësojmë se pretendimi për cenimin e standardit të gjykimit nga një gjykatë e caktuar me ligj duhej të ishte rrëzuar si i pabazuar.

2. Shumica ka arritur në përfundimin se Gjykata e Lartë ka cenuar parimin e gjykimit nga një gjykatë e caktuar me ligj. Sipas saj, “palët në gjykim nuk kanë vënë në dyshim vërtetësinë e faktit të fshirjes dhe dublimit të disa numrave të protokollit nga kërkuësja, por kanë shprehur kundërshtimet përkatëse për interpretimin dhe vlerësimin e tyre, çka ka ndikuar në zgjidhjen përfundimtare të çështjes nga gjykatat e faktit. Bashkia Tiranë ka mbajtur qëndrimin se fakti përbën shkelje me faj të rëndë të kontratës së punës, madje shpërdorim detyre, ndërsa kërkuësja ka pretenduar se bëhet fjalë për gabime materiale njerëzore, të konstatuara edhe më parë nga ana e drejtuesit të njësisë dhe, si të tilla, janë korrigjuar... Ndërsa Gjykata e Lartë, duke analizuar faktet dhe rrethanat e çështjes, bazuar në aktet e dosjes gjyqësore, në ndryshim nga gjykatat e faktit, ka vlerësuar se sikurse ka rezultuar nga procesverbali i konstatimit të datës 01.03.2016, i mbajtur në Njësinë Administrative Farkë, kërkuësja ka fshirë dhe dubluar numrat e protokollit pa miratimin e eprorit dhe këto veprime kanë ndikuar në vendimin e Bashkisë Tiranë për largimin e saj nga puna... Gjykata e Lartë ka shqyrtuar dhe vendosur për çështje fakti që nuk janë në kompetencë të saj gjatë procesit të zhvilluar për çështjen e kërkueses, duke mos ndjekur procedurën ligjërish të përcaktuar dhe në pajtim me rendin juridik. Ndonëse funksioni i saj kushtetues është gjykatë ligji, Gjykata e Lartë ka ndryshuar vendimet e gjykatave të faktit dhe është shprehur për themelin e çështjes, duke bërë vlerësim të ndryshëm të provave dhe fakteve që janë administruar gjatë gjykimit nga gjykatat më të ulëta. Ajo ka nxjerrë konkluzion për provat në të kundërt me vlerësimin e dy gjykatave të shkallëve më të ulëta, veprim i cili nuk pajtohet me natyrën e gjykimit në Gjykatën e Lartë. Për sa më lart, Gjykata vlerëson se Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë ka rivlerësuar provat e administruara e të vlerësuara nga gjykatat e faktit, duke arritur në një përfundim të ndryshëm nga Gjykata e Administrative e Shkallës së Parë Tiranë dhe Gjykata Administrative e Apelit. Pavarësisht se Gjykata e Lartë ka vlerësuar si shkelje me faj të rëndë të detyrimeve kontraktuale veprimet e kërkueses, ajo e ka krijuar këtë bindje duk u bazuar vetëm në vlerësimin e fakteve të

konstatuara në procesverbalin e datës 01.03.2016...” (shih paragrafët 21, 24, 26 dhe 27 të vendimit).

3. Në vështrim të standardeve kushtetuese, neni 141 i Kushtetutës i ka dhënë Gjykatës së Lartë kompetencën e shqyrtimit të çështjeve lidhur me kuptimin dhe zbatimin e ligjit për të siguruar njësimin ose zhvillimin e praktikës gjyqësore sipas ligjit. Respektimi rigoroz i ligjit përbën detyrim për Gjykatën e Lartë, për shkak të pozicionit dhe rolit të saj si gjykatë ligji, për sa kohë ajo ka për detyrë të kontrollojë mënyrën e zbatimit të ligjit material dhe procedural nga ana e gjykatave më të ulëta (shih vendimet nr. 22, datë 01.11.2022; nr. 16, datë 16.03.2021 të Gjykatës Kushtetuese).

4. Nga ana tjetër, vlerësojmë të shprehemi se jurisprudenca kushtetuese, ashtu siç është përmendur edhe në këtë vendim, ka dalluar natyrën e gjykimit të zakonshëm nga ai që kryen Gjykata e Lartë, si gjykatë ligji, duke theksuar se procesi nuk konsiderohet i parregullt kur mbi të njëjtat prova e fakte të vlerësuara në gjykimet e mëparshme, ajo gjykatë vendos të prishë vendimet dhe ta zgjidhë vetë çështjen, për shkak të zbatimit të gabuar të ligjit (shih paragrafin 19 të vendimit).

5. Për sa i përket standardit të “gjykatës së caktuar me ligj”, si element i së drejtës për proces të rregullt, Gjykata ka theksuar se Gjykata e Lartë nuk mund të ndryshojë vendimet e gjykatave të faktit dhe të shprehet për themelin e çështjes, duke bërë vlerësim të ndryshëm të provave dhe fakteve që janë administruar gjatë gjykimit nga gjykatat më të ulëta. Në ushtrimin e funksionit të saj si gjykatë e ligjit, Gjykata e Lartë mund të vendosë për themelin e çështjes vetëm nëse mosmarrëveshja mund të zgjidhet në bazë të të njëjtave fakte e prova të vlerësuara nga gjyqtari i faktit dhe që përbëjnë bazën e vendimit në të cilin është bërë një interpretim i gabuar i ligjit. Kontrolli i saj duhet të fokusohet vetëm në drejtim të ligjshmërisë dhe bazueshmërisë së vendimeve të ankimuara, pra mbi mënyrën e zbatimit të ligjit nga gjykatat më të ulëta. Gjykata e Lartë nuk mund të anashkalojë apo të lërë pa vlerë prova që janë shqyrtuar dhe vlerësuar nga gjykatat e faktit, si dhe nuk mund të pranojë prova të cilat nuk janë administruar gjatë gjykimit në fakt (shih vendimet nr. 10, datë 03.04.2018; nr.20, datë 20.03.2017; nr. 83, datë 30.12.2015 të Gjykatës Kushtetuese).

6. Në mënyrë të përmbledhur, nga rrethanat e kësaj çështjeje rezulton se në datën 13.11.1992, kërkuësja ka filluar punë pranë Njesisë Administrative Farkë, Bashkia e Tiranës, me detyrën protokolliste arkiviste dhe në datën 05.01.2010 mes palëve është lidhur kontrata e punës. Me procesverbalin e konstatimit të datës 01.03.2016 të subjektit të interesuar është konstatuar se

kërkuesja, në disa raste, ka fshirë/korrigjuar dhe dublikuar numrat në regjistrat e protokollit pa njoftuar eprorin e saj. Sipas subjektit të interesuar, këto veprime janë bërë duke shpërdoruar detyrën, ndërsa sipas kërkueses veprimet në fjalë nuk përbëjnë shpërdorim detyre, por lapsuse, ndaj ajo nuk ka pranuar të nënshkruajë procesverbalin. Marrë shkas nga konstatimi si më lart, organi publik punëdhënës ka proceduar me zgjidhjen e kontratës së punës dhe me urdhrin nr. 7378, datë 08.03.2016 të Kryetarit të Bashkisë është urdhëruar lirimi nga detyra i kërkueses (punëmarrëses) Naile Kodhi duke filluar nga data 09.03.2016. Kërkuesja nuk ka qenë dakord me zgjidhjen e kontratës së punës, duke vënë në lëvizje procesin gjyqësor objekt i kërkesës në shqyrtim.

7. Sipas kërkueses (paditësja në procesin gjyqësor) kontrata e punës është zgjidhur pa shkaqe të arsyeshme, në mënyrë të menjëhershme dhe të pajustificuar, pa u respektuar afati i njoftimit dhe procedura. Ajo ka pretenduar se ka kryer me korrektesë detyrën sipas ligjit dhe nuk ka shkelur asnjë detyrim kontraktor me faj të rëndë ose me faj të lehtë, në mënyrë të përsëritur me gjithë paralajmërimin me shkrim nga punëmarrësi, por se nuk ka pasur asnjë shkelje të tillë. Kurse sipas subjektit të interesuar (i padituri në procesin gjyqësor), lirimi nga detyra dhe zgjidhja e marrëdhënies së punës është bërë për shkak të justifikuar, pasi është konstatuar se kërkuesja (punëmarrësja) gjatë punës së përditshme ka shpërdoruar detyrën, duke fshirë/korrigjuar dhe dublikuar numrat e regjistratit të protokollit.

8. Gjykata Administrative e Shkallës së Parë Tiranë, me vendimin nr. 3245, datë 22.06.2016, ka vendosur pranimin e padisë, duke i njohur kërkueses të gjitha dëmshpërblimet në tërësi të kërkuara prej saj. Për sa i përket zgjidhjes së menjëhershme të kontratës së punës, gjykata ka arsyetuar se bazuar në përmbajtjen e nenit 153 të KP-së largimi nga puna i kërkueses është bërë pa shkak të justifikuar që për ligj zgjidhjen e menjëhershme të kontratës së punës. Sipas gjykatës, shkak për të cilin punëdhënësi kishte zgjidhur në mënyrë të menjëhershme kontratën e punës, nuk përcaktohej si shkak i justifikuar në kuptim të nenit 153 të KP-së, ndërsa nuk rezultonte që kërkuesja të ketë shkelur me faj të rëndë ndonjë nga detyrimet e saj si punëmarrëse të përcaktuara në kontratën e punës dhe KP. Më tej, sipas gjykatës, pretendimi i punëdhënësit nuk përbën shkak të arsyeshëm për zgjidhjen e menjëhershme të kontratës së punës dhe ai nuk ka arritur të provojë se nga ana e punëmarrëses ka pasur ndonjë shkelje të kontratës së punës ose të disiplinës në punë, qoftë me faj të rëndë ose të përsëritur, qoftë me faj të lehtë.

9. Ky vendim, mbi ankimin e subjektit të interesuar, është lënë në fuqi nga Gjykata Administrative e Apelit, me vendimin nr. 2784, datë 06.07.2018. Në vendimin e saj, po për sa i

përket zgjidhjes së menjëhershme të kontratës së punës, gjykata e apelit ka arsyetuar: “Në lidhje me akt konstatimin e datës 01.03.2016, rezulton se ky motivacion nuk është pranuar nga paditësja duke parashtruar se kemi të bëjmë me gabime materiale, të konstatuara edhe më parë nga ana e drejtuesit të njësisë dhe si të tilla, janë korrigjuar. Në analizë të pretendimeve të palëve, të dhënave në pikëpamje kohore si dhe kundërshtimeve të paditëses në lidhje me akt konstatimin, në vlerësimin e gjykatës arrihet në përfundimin se pala e paditur nuk ka provuar shkallën e fajësisë së pretenduar të rëndë të paditëses, si dhe në vijim lidhjen shkakësore që ka diktuar e përligj për rrjedhojë edhe zgjidhjen e menjëhershme të kontratës së punës, kryer në rrethanat e anashkalimit dhe të detyrimit ligjor për mosrespektimin e procedurës sipas nenit 144 të KP-së. Gjykata e shkallës së parë me të drejtë ka vlerësuar se nuk provohet se nga ana e paditëses ka pasur ndonjë shkelje të kontratës së punës ose shkelje të disiplinës në punë qoftë me faj të rëndë apo të përsëritura me faj të lehtë, të cilat konform nenit 153 të KP-së, i japin të drejtë punëdhënësit që të zgjidhë kontratën e punës në mënyrë të menjëhershme.”.

10. Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 00-2022-1020(194), datë 13.05.2022, ka vendosur ndryshimin e vendimeve të gjykatave më të ulëta dhe rrëzimin e padisë, duke konstatuar, mbi bazën e akteve të administruara nga gjykatat e faktit, se kanë qenë vetë veprimet e paditëses që kanë ndikuar në vendimmarrjen e punëdhënësit për largimin e saj nga puna. Sipas Kolegjit Administrativ, zgjidhja e menjëhershme e kontratës së punës rezulton të jetë bërë për shkaqe të justifikuara, të parashikuara nga neni 153 i KP-së, në kushtet kur nga ana e paditëses, gjatë ushtrimit të veprimtarisë së saj si protokolliste arkiviste, janë shkelur në mënyrë flagrante kompetencat e saj ligjore, duke fshirë/korrigjuar dhe dublikuar numrat në regjistrin e protokollit, pa njoftuar eprorin e saj. Veprimet e paditëses gjatë kryerjes së detyrës përbëjnë shkelje kontraktuale me faj të rëndë, referuar nenit 153, pika 3, të KP-së, dispozitë që lë në vlerësim të gjykatës rastet e shkeljes së detyrimeve kontraktuale me faj të rëndë, të kryera nga ana e punëmarrësit, por që nga ana e gjykatave të faktit edhe pse është konstatuar shkelja flagrante e paditëses në ushtrimin e detyrës së saj, në mënyrë të gabuar nuk është vlerësuar si shkelje e rëndë. Për rrjedhojë, Kolegji Administrativ ka arritur në përfundimin se për shkak të keqzbatimit të ligjit nga të dyja gjykatat, çështja duhet zgjidhur në themelin e saj, përderisa zbatimi i drejtë i ligjit nuk diktohet nga nevoja për rivlerësimin e fakteve dhe të provave (paragrafët 20-23 të vendimit të Kolegjit Administrativ).

11. Kërkuesja ka kundërshtuar vendimin e mësipërm të Gjykatës së Lartë, duke pretenduar se kjo e fundit e ka shqyrtuar çështjen si një gjykatë fakti, në kundërshtim me nenet 58, shkronja “a”

dhe 60/1 të ligjit nr. 49/2012, si dhe në tejkalim të kompetencave që ligji i ka njohur asaj, duke vlerësuar me fuqi të plotë provuese shkresën e Njesisë Administrative Farkë për propozimin e përfundimit të marrëdhënies së punës dhe urdhrin e kryetarit të Bashkisë së Tiranës për zgjidhjen e kontratës individuale të punës, por pa ia nënshtruar ato kontrollit administrativ dhe më pas atij gjyqësor. Bazuar vetëm në këto shkresa dhe pa kryer një hetim të plotë dhe të gjithanshëm, Gjykata e Lartë ka vlerësuar se kërkuësja ka shkelur detyrimet kontraktore “me faj të rëndë”, por pa referuar në pjesën e kontratës që përcakton “fajin e rëndë”.

12. Në vlerësimin tonë, në rastin konkret, Gjykata e Lartë, në ushtrimin e funksionit të saj, ka vendosur për çështjen mbi të njëjtat fakte e prova të vlerësuara nga gjykatat e faktit, duke e bazuar këtë kontroll mbi mënyrën e zbatimit të ligjit nga ato gjykata, konkretisht nenit 153 të KP-së, i cili parashikon të drejtën e punëdhënësit dhe punëmarrësit për të zgjidhur në çdo kohë kontratën për shkaqe të justifikuara, ku si të tilla vlerësohen ato rrethana të rënda që nuk lejojnë, sipas parimit të mirëbesimit, t’i kërkohet atij që ka zgjidhur kontratën, vazhdimin e marrëdhënieve të punës. Pika 3 e këtij neni përcakton se konsiderohen shkaqe të justifikuara për zgjidhjen e menjëhershme të kontratës rastet kur punëmarrësi shkel detyrimet kontraktuale me faj të rëndë, si edhe rastet kur punëmarrësi shkel detyrimet kontraktuale me faj të lehtë, në mënyrë të përsëritur, me gjithë paralajmërimin me shkrim të punëdhënësit. Ajo përcakton, gjithashtu, se është gjykata ajo që vendos nëse ekzistojnë shkaqe të justifikuara për zgjidhjen e menjëhershme të kontratës. Gjykata e Lartë nuk ka nxjerrë ndonjë konkluzion për provat në të kundërt me vlerësimin e dy gjykatave të shkallëve më të ulëta dhe nuk ka vënë në dyshim nëse është vërtetuar ose jo fakti që lidhet me përfundimin e marrëdhënies së punës mes palëve. Ajo nuk e ka zgjidhur çështjen duke rivlerësuar ndryshe faktet dhe provat e marra gjatë gjykimit në shkallët më të ulëta gjyqësore, por qëndrimi i saj lidhet me mënyrën se si ndaj këtyre fakteve gjykatat më të ulëta kanë zbatuar ligjin, nenin 153 të KP-së. Klasifikimi ligjor i veprimeve të kërkueses nuk është më një çështje fakti që kërkon hetim gjyqësor më të thelluar, porë kjo në raport me pretendimet e palëve dhe barrën e tyre të provës. Vlerësimi nëse ato veprime përbëjnë shkelje të detyrimeve kontraktuale të punës dhe, më tej, për sa i përket shkallës së fajit, nuk janë vlerësime për faktet ose provat, por të natyrës ligjore, pra janë çështje që kanë të bëjnë me mënyrën e interpretimit dhe zbatimit të ligjit në raport me faktet e pranuar, interpretim dhe zbatim ky i ligjit nga gjykatat më të ulëta që, në rastin konkret, është gjetur i gabuar nga Gjykata e Lartë. Në këtë situatë, i takonte asaj gjykate të ndërhynte për dhënien e kuptimit të drejtë të përmbajtjes së normës ligjore të zbatueshme për zgjidhjen e mosmarrëveshjes objekt gjykimi.

13. Për rrjedhojë, nuk ndajmë të njëjtin qëndrim me shumicën, e cila shprehet se “nëse Gjykata e Lartë do të kishte dyshime për mënyrën e konstatimit të shkeljes së detyrimit të parashikuar në kontratën e punës nga kërkuesja, të pasojës së shkaktuar, të shkallës së rëndë të fajit të veprimeve ose mosveprimeve të saj përgjatë kryerjes së shkeljes, të vlerësimit të kësaj rrethane si një rrethanë e rëndë që nuk lejon Bashkinë Tiranë për vazhdimin e marrëdhënies së punës sipas parimit të mirëbesimit, duhet të kthente çështjen për rishqyrtim në gjykatat e faktit, duke dhënë udhëzimet përkatëse në mënyrë që ato të arrijnë në një konkluzion duke ia nënshtruar provat hetimit të plotë gjyqësor” (shih paragrafin 28 të vendimit).

14. Në vlerësimin tonë, duke pasur parasysh dallimet mes juridiksionit kushtetues dhe atij gjyqësor, si dhe mes atij të gjykatës së ligjit dhe të faktit, në lidhje me pretendime të kësaj natyre lind nevoja e një analize të detajuar e atij veprimi/qëndrimi të Gjykatës së Lartë që në kuptim të jurisprudencës kushtetuese do të përbënte cenim të standardit të gjykatës së caktuar me ligj. Ndërkohë, sikundër theksuam, ky detyrim nuk rezulton i përmbushur, duke mos u arritur të evidentohet nga shumica se Gjykata e Lartë ka vlerësuar prova të ndryshme nga ato të gjykatës së faktit, se ka marrë prova të reja apo se ka arritur në përfundime të ndryshme në lidhje me faktet e provuara dhe të rëna dakord edhe nga palët gjatë atij gjykimi. Përkundrazi, Gjykata e Lartë, siç edhe ka arsyetuar në vendimin e saj, është fokusuar në drejtim të bazueshmërisë ligjore të vendimeve të ankimuara, pra mbi mënyrën e interpretimit dhe zbatimit të ligjit nga gjykatat më të ulëta ndaj fakteve të pranuar mbi provat e administruara në gjykimin e faktit dhe që i janë nënshtruar debatit gjyqësor. Edhe pse ka arritur në një qëndrim të ndryshëm për sa i përket interpretimit dhe zbatimit të ligjit, kjo gjykatë ka vepruar në përputhje me funksionin e saj dhe kompetencën për të vlerësuar nëse interpretimi i ligjit i bërë nga gjykata e faktit ka qenë ose jo i drejtë.

15. Për më tepër, në kuptim të sa më lart, shumica, duke mos analizuar se ku qëndron në këtë rast tejkalimi i kompetencave nga Gjykata e Lartë dhe duke mos iu përmbajtur standardeve jurisprudenciale në këtë drejtim (shih paragrafin 5 të kësaj pakice, supra), rrezikon të ndërhyjë në kompetencat e Gjykatës së Lartë, për çdo gjykim në të cilin ajo prish vendimet e gjykatave më të ulëta dhe zgjidh vetë çështjen, duke dhënë një vendim të ndryshëm.

16. Në përfundim, në kuptim të normave kushtetuese, standardeve jurisprudenciale të kësaj Gjykate dhe fakteve të natyrës kushtetuese, vlerësojmë se pretendimi për cenimin e standardit të gjykatës së caktuar me ligj nuk është i bazuar, për rrjedhojë duhej të ishte vendosur rrëzimi i kërkesës.

Kryetare: Holta Zaçaj

Anëtarë: Ilir Toska, Elsa Toska